

Arrest

nr. 116 752 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van diezelfde datum, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. LYCOPS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 en actualisaties op 05.05.2011, 06.07.2011, 12.07.2011, 14.07.2011, 20.07.2011, 26.07.2011, 12.03.2012, 11.09.2012 en 13.09.2011 werd ingediend door:

A.,S. (...) (R.R.:(...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Demnate op (...)1974
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 20.07.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels gewest d.d. 25.09.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene haalt aan dat zijn lokale verankering in België zo hecht is dat de verbreking ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Hij haalt volgende integratie-elementen aan: hij zou perfect Frans spreken en schrijven; hij zou een ruime vrienden en kennissenkring uitgebouwd hebben; hij zou werkbereid zijn. Daarnaast legt hij ook volgende stukken voor om zijn integratie te bewijzen: getuigenverklaringen en een arbeidscontract. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Hij beweert dat hij sinds 2005 in België zou zijn. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn en dat een verbreking van de banden met België een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kunnen deze argumenten onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), eveneens aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

▪ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 19 augustus 2013 het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 7 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel (alsnog) een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dan wel het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. De middelen van de verzoekende partij lijken bijgevolg niet dienstig.

De opgeworpen schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aanvaard gezien het rechtszekerheidsbeginsel behelst dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde feitelijke voorgaanden in haar dossier en de aantijging van onzorgvuldigheid in de behandeling van haar regularisatieaanvraag jegens de verwerende partij, dient erop gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij “voor zover als nodig” een “nieuw arbeidscontract” bijbrengt, dient vastgesteld dat zij dit slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad voorlegt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Waar de verzoekende partij stelt “in zijn beroepsakte expliciet (te hebben) verwezen naar de specifieke buitengewone omstandigheden dewelke voor hem van toepassing zijn”, dient opgemerkt dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond werd verklaard. Het betreft hier geen beoordeling

omtrent het al dan niet 'buitengewoon karakter' van bepaalde omstandigheden die de verzoekende partij aanvoert om tegemoet te komen aan de voorwaarden gesteld in de ontvankelijkheidsfase van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch het betreft een beoordeling ten gronde. De verzoekende partij lijkt eraan voor bij te gaan dat het niet is omdat de aangevoerde elementen werden aanvaard als buitengewone omstandigheden die een indiening van een aanvraag in België verantwoorden, dat dezelfde elementen ipso facto een voldoende grond uitmaken om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokken, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kunnen aanvoeren.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, geeft de verzoekende partij niet met concrete gegevens aan waaruit haar privé- en/of familiaal leven, waarvan zij de bescherming vraagt, zou bestaan en beperkt zij zich tot theoretische beschouwingen. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets of afweging heeft verricht, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De verzoekende partij voert geen middel aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In de mate waarin de verzoekende partij in de aanhef van haar eerste middel ook de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opsomt, dient hierbij immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de aanhef van het eerste middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de tweede bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 augustus 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend werd en dat haar op basis van de aanvraag een document is overhandigd geweest volgens hetwelk zij voorlopig in België mag verblijven als een arbeidskaart B wordt bekomen. Zij geeft aan dat bij de aanvraag een arbeidsovereenkomst werd gevoegd waarmee rekening moet gehouden worden. Zij zet uiteen het nodige te hebben gedaan om het arbeidscontract voor te leggen aan de dienst arbeidsmigratie in Hasselt, een stempel te hebben gekregen en na 2 jaar een beslissing te hebben ontvangen waarin gezegd wordt dat de werkgever failliet verklaard is. De documenten waren reeds 2 jaar ingediend, ondertussen is zij de stand van zaken blijven checken en pas na zeer geruime tijd is gezegd dat de documenten niet tot in Brussel zijn geraakt. Zij heeft deze dan toch voorgelegd bij de dienst arbeidsmigratie in Brussel. Zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden: men heeft te lang gewacht en had de documenten moeten doorsturen, dan wel niet in ontvangst nemen of moeten verwittigen. De verzoekende partij meent dat

men toch een bijkomende termijn had kunnen geven als bleek dat de werkgever failliet was, dan had het nodige kunnen gedaan worden. Zij stelt dat zij steeds zorgvuldig is geweest, in tegenstelling tot de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arbeidscontract, maar duidt erop dat het probleem erin bestaat dat de verzoekende partij geen arbeidskaart heeft gekregen, hetwelk bevestigd is aan de Belgische staat op 25 september 2012. Of er een extra contract is overgemaakt aan de verkeerde dienst, daar kan geen rekening mee gehouden worden. Zij meent dat de bestreden beslissing goed gemotiveerd is en er met alle elementen waarvan men kennis had rekening werd gehouden. De verzoekende partij heeft het belangrijkste niet gedaan, namelijk het bekomen van een arbeidskaart.

2.4 De Raad wijst erop dat in de beschikking van 19 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van, onder meer, het zorgvuldigheidsbeginsel weerhouden werd. Voorts wordt in de beschikking uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde feitelijke voorgaanden in haar dossier en de aantijging van onzorgvuldigheid in de behandeling van haar regularisatieaanvraag jegens de verwerende partij, dient erop gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.”* Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere herhalen van een aantal aspecten van haar verzoekschrift, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Bovendien erkent de verzoekende partij ter terechtzitting de destijds naar aanleiding van haar aanvraag gestelde voorwaarde een machtiging tot verblijf te kunnen verkrijgen *“als een arbeidskaart B wordt bekomen”*. Hierbij dient opgemerkt dat de verwerende partij bij verwijzing in de bestreden beslissing naar de eerdere brief van 20 juli 2010 louter te kennen gaf waarom de eerder gedane belofte, met name over te gaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, niet kan worden uitgevoerd: deze belofte werd voordien toegezegd mits een arbeidskaart zou worden voorgelegd, wat *in casu* niet is geschied. Uit deze vaststelling blijkt niet als zou de verwerende partij op onzorgvuldige wijze hebben gehandeld. Bij haar betoog aangaande de feitelijke voorgaanden in haar dossier en de aantijgingen van onzorgvuldigheid, die overigens in wezen zijn gericht tegen de gewestelijke overheid -de verzoekende partij wijst meer bepaald de dienst arbeidsmigratie in Hasselt en Brussel aan-, weerlegt de verzoekende partij dit motief niet. De Raad merkt tevens op dat niet blijkt dat er een wetsebepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen gebonden is. Nu de verzoekende partij bij brief van 20 juli 2010 door het bestuur werd aangeschreven met de vraag om een arbeidskaart B voor te leggen, behoorde zij te weten dat het al dan niet bekomen van dergelijke arbeidskaart repercussies kon hebben op de uiteindelijke beslissing inzake de verblijfsaanvraag. De door de verzoekende partij gezette (procedurele) stappen, zoals herhaaldelijk uiteengezet ter terechtzitting, doen hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij betwist overigens evenmin dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest haar arbeidskaart op 25 september 2012 heeft geweigerd.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 19 augustus 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, zo al ontvankelijk, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET